

Fii altfel cu copacii

Stejarul vorbitor
Le-a vorbit străbunilor,
Însă restul copacilor, mâine
Vor vorbi și cu mine.
Eu tot ce-am învățat
De la ei am adunat.
Dar cei ce vor să afle și să spună,
Sau cei ce nu-i ascultă cu inima bună
N-au să audă o vorbă, niciodată,
De la copacii cu buze de piatră.

Mary Carolyn Davies (1924)

Se vorbește greu cu copacii. Nu prea ne pricepem să stăm la taifas.

Nu înseamnă, însă, că nu suntem în stare de lucruri uimitoare, lucruri pe care voi nu le-ați face, probabil, niciodată.

Legănăm pușori pufoși de bufniță. Proptim zdravăn fortărețe fragile construite pentru copii. Facem fotosinteză.

Dar să vorbim cu oamenii? Nu prea.

Ia încearcă să convingi un copac să-ți spună o glumă bună!

Copacii vorbesc, totuși, cu anumite fapte, cele în care știm că putem avea încredere. Vorbim cu vitezele veverițe. Vorbim cu neobosiții viermi. Vorbim cu fluturii cei spilcuiți și cu rușinoasele molii.

Păsările? Sunt încântătoare. Broaștele? Țâfnoase, dar bune la suflet. Șerpii? Nesuferit de bârfitori.

Copacii? N-am cunoscut niciodată vreun copac pe care să nu-l plac.

Hai, bine! Poate doar pe sicomorul acela din colț. Trancafleanca ăla, la el mă refer.

Dacă vorbim vreodată cu oamenii? Adică să *vorbim* de-adevăratelea, cea mai omenească dintre însușirile omenești?

Bună întrebare.

Copacii au, la urma urmei, o relație destul de complicată cu oamenii. Acum ne îmbrățișați, peste o clipă ne transformați în lopățele de consultat în gât.

Poate vă mirați cum de n-ați învățat la ora de științe naturale că arborii vorbesc, la lecțiile acelea numite *Natura, prietena noastră*.

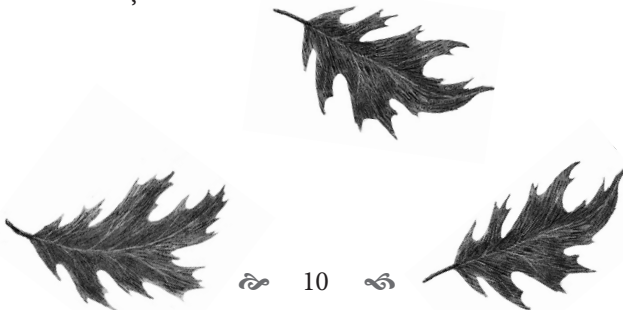
Nu profesorii sunt de vină. Ei nu știu, probabil, că și copacii pot vorbi. Cei mai mulți dintre oameni nu știu lucrul ăsta.

Totuși, dacă vă aflați lângă un copac care arată deosebit de prietenos, într-o zi care vi se pare deosebit de norocoasă, nu strică să ciuliți urechile.

Copacii nu știu să spună glume.

Dar știm, cu siguranță, să spunem povești.

Iar dacă nu auziți decât foșnetul frunzelor, nu vă îngrijorați. Majoritatea copacilor sunt în adâncul sufletului niște introvertiți.

2

Apropo, mă cheamă Roșu. Poate ne-am cunoscut? Stejarul acela de lângă școala generală? Mare, dar nu foarte mare? Cu umbră plăcută vara și culori frumoase toamna?

Vă anunț cu mândrie că sunt un stejar roșu american, cunoscut și sub numele de *Quercus rubra*. Stejarii roșii sunt printre cei mai întâlniți copaci din America de Nord. Suntem sute și sute de exemplare doar la mine în cartier, ne întreșesem rădăcinile în pământ cu zelul unor bunici care ar tricota pentru nepoți.

Am scoarță crestată, cenușiu-roșcată; frunze tari, cu lobi ascuțiți; rădăcini încăpățânate și iscoditoare; și, dacă ar fi s-o spun chiar eu, cele mai frumoase culori de toamnă de pe stradă. „Roșu“ e mai puțin decât mi se cuvine. În octombrie,

arăt de parcă aş fi în flăcări. Numai printr-o minune nu vin pompierii cu tumba, să mă stingă în fiecare toamnă.

Poate că veţi fi surprinşi să aflaţi că pe toţi stejarii roşii îi cheamă Roşu.

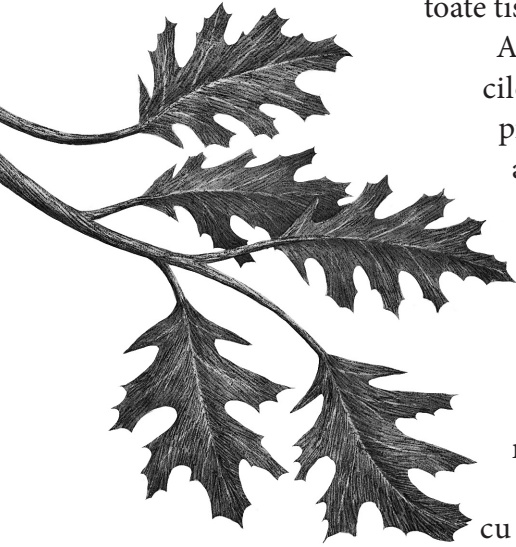
După aceeaşi logică, pe toţi arţarii de sirop îi cheamă Sirop. Pe toţi ienuperii îi cheamă Ienupăr. Şi pe toate tisele le cheamă Tisa.

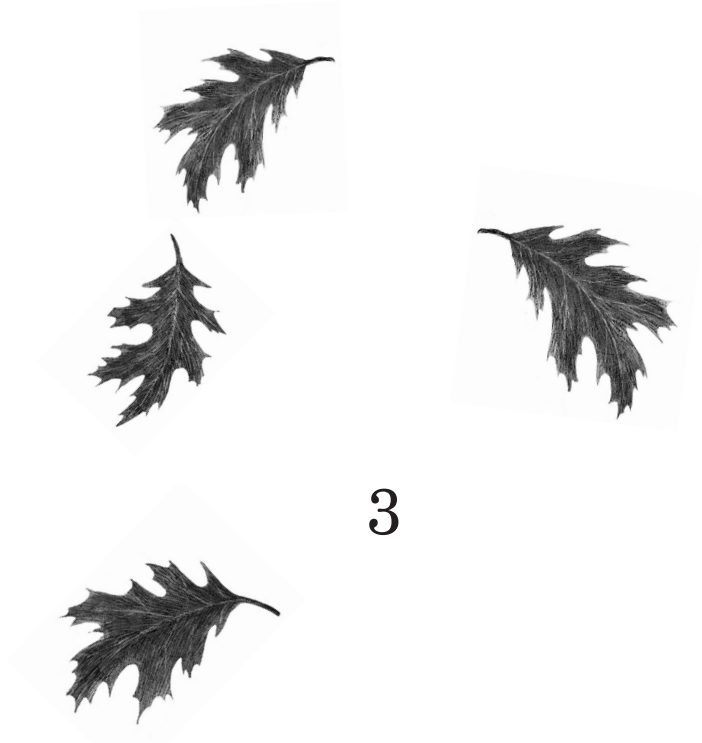
Aşa merg lucrurile în lumea copacilor. Noi n-avem nevoie de nume propriu ca să ne deosebim unul de altul.

Imaginaţi-vă o clasă în care pe toţi elevii i-ar chema Melvin. Imaginaţi-vă cum ar fi pentru sărmana profesoară să facă prezenţa în fiecare dimineaţă.

Bine măcar că noi, copacii, nu mergem la şcoală.

Mai sunt şi excepţii de la regula cu numele, desigur. Undeva în Los Angeles există un palmier care insistă să i se spună Karma, dar ştiţi şi voi cum sunt californienii.

3

Prietenii îmi spun Roșu, iar voi îmi puteți spune tot așa. Dar de multă vreme, lumea din cartier m-a numit „copacul dorințelor“.

Există un motiv în spatele acestui nume, iar toată treaba a început demult, pe vremea când nu eram decât o semincioară cu aspirații mari.

E o poveste lungă.

În prima zi din luna mai a fiecărui an vin la mine oameni din tot orașul și mă împodobesc cu bucăți de hârtie, etichete cu șiret, fâșii de pânză, fire de lână și uneori cu cio-rapi de sport. Fiecare dintre aceste ofrande reprezintă un vis, o dorință, o năzuință.

Copacul dorințelor

Indiferent dacă sunt agățate, aruncate la întâmplare sau legate cu fundiță, toate sunt speranțe pentru ceva mai bun.

Copacii dorințelor au o istorie lungă și onorabilă, veche de secole. Găsești mulți în Irlanda, de obicei păducei, uneori frasini. Dar există copaci ai dorințelor peste tot în lume.

De cele mai multe ori, oamenii sunt prietenoși când mă vizitează. Par să înțeleagă că un nod prea strâns m-ar putea împiedica să mă dezvolt așa cum am nevoie. Sunt blânzi cu frunzele mele noi și grijulii cu rădăcinile aflate la vedere.

După ce își scriu dorința pe o bucată de pânză sau de hârtie, o prind de una dintre crengile mele. De obicei, își șoptesc dorința cu voce tare.

În mod tradițional, dorința se pune pe 1 mai, dar oamenii se opresc la mine tot timpul anului.

Oho, ce de lucruri am auzit!

Aș vrea un skateboard zburător.

Aș vrea o lume fără războaie.

Aș vrea o săptămână fără nori.

Aș vrea cea mai mare ciocolată din lume.

Aș vrea să iau zece la teza de la geografie.

Aș vrea ca doamna Gentorini să nu fie așa
de morocănoasă dimineața.

Aș vrea să poată vorbi hamsterul meu.

Aș vrea să se facă tata sănătos.

Aș vrea ca măcar din când în când să nu-mi mai fie foame.

Aș vrea să nu fiu atât de singur.

Aș vrea să știu ce vreau.

Atât de multe dorințe! Mărețe și caraghioase, egoiste și fermecătoare.

KATHERINE APPLEGATE

Toate aceste speranțe încredințate crengilor mele bătrâne
și obosite mă onorează.

Chiar dacă până la sfârșitul zilei de 1 mai arăt ca și cum ar
fi vărsat cineva peste mine un coș uriaș de gunoi.

